

SOPHIE COUSENS

WSOY

»Mieleenpainuvia
kohtauksia, rakastettavia
hahmoja ja
pieni ripaus taikaa.»

– WOMAN'S WORLD

ELÄMÄ

PIKA

Suomentanut
Heli Naski

KELAUKSELLA

»Sydämeenkäyvä ja ainutlaatuinen romanttinen komedia.»

– BOOKLIST

SOPHIE COUSENS

**ELÄMÄ
PIKA-
KELAUKSELLA**

Suomentanut Heli Naski

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainauksen Charles Dickensin romaanista
Kaksi kaupunkia (s. 358) on suomentanut Saimi Järnefelt.

Lainauksen William Shakespearen näytelmästä
Hamlet (s. 360) on suomentanut Matti Rossi.

Winston Churchillin sitaatin (s. 396) on suomentanut
Maikki Soro Peter Jamesin romaanissa
Kuolema vaanii verkossa.

Ensimmäinen painos
Englanninkielinen alkuteos
The Good Part

Copyright © Sophie Cousens 2023
Suomenkielinen laitos © Heli Naski ja WSOY 2025
ISBN 978-951-0-51067-4

Painettu EU:ssa
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

26-vuotiaalle itselleni.

Koeta kestää, muru.

1

Tänään

Sänkyni on märkä. Ei kostea vaan likomärkä, kuin tyy-nyäni olisi käytetty hiekkasäkkinä tulvan aikana. Kohotan katseeni ja näen vesivanan, joka lirisee alas huoneeni katossa olevasta keltaisesta läiskästä. Se selittää sänkyni kastumisen. Herätyskello näyttää aamuviittä, eli pahinta mahdollista varhaisaamun hetkeä – kello on jo niin paljon, ettei välttämättä saa enää unen päästä kiinni, mutta ei vielä niin paljon, että kannattaisi harkita päivän aloittamista.

Hyppään sängystä huoneeni sotkuiselle lattialle ja pujotelen roinakasojen välistä käytävään ja asunnon ovesta ulos. Nousen kylmät kiviportaavat taloon ylimpään kerrokseen.

»Herra Finkley! Herra Finkley! Kylpyhuoneenne vuotaa taas», huudan samalla, kun hakkaan ovea nyrkeilläni. Ei vastausta. Toivon totisesti, ettei hän ole kuollut ammeeseen hanan valuessa, koska silloin koko sisäkatto saattaa romahuttaa ja saan riesakseni kaiken muun lisäksi hänen ruumiinsa. »Herra Finkley!» huudan taas, tällä kertaa vaativammin, ja yritän karkottaa mielikuvan kivimurskan ja kylpyvaahdon alle rusentuneesta sängystäni. Lopulta ovi raottuu ja

herra Finkley tiiraa minua. Hän on kuusissakymmenissä, ja hänen haituvainen vaalea tukkansa sojottaa pystysuorassa kaljun päälään molemmin puolin. Hänen kasvonsa ovat kulmikkaat, ruskeasankaisten silmälasien linssit ovat aina rasvassa. Joka kerta, kun näen hänet, varon kutsumasta häntä herra Haituvaksi. Sitä nimeä me hänestä käytämme kämppisten kanssa.

»Kylpyvesi vuotaa taas katon läpi», nuhtelen häntä.

»Olin kylvyssä», hän sanoo, kiertää märän hiussuortuvan etusormensa ympärille ja vetää sitten sormen pois, niin että suortuva jää törröttämään sarvena.

»Nyt on yö», sanon tympääntyneenä. »Ja satutteko muistamaan, mitä putkimies sanoi? Ette saa kylpeä, ennen kuin vesieriste on uusittu ja lattia laatoitettu. Kaikki ylivuodot valuvat suoraan makuuhuoneeseeni.» Puhun selkeästi ja rauhallisesti kuin selittäisin asiaa taaperolle.

»Suihkut eivät ole mieleeni», herra Finkley vastaa ja pyörittelee samanlaisen hiussarven toiselle puolelle päätään.

»Eivät minunkaan – varsinkaan silloin, kun yritän nukkua *omassa sängyssäni*.» Tömistellessäni portaat alas huikkaan olkani yli: »Levittäkää lattialle pyyhkeitä.»

Kylpemistä rakastavalle hullulle naapurilleni on turha yrittää puhua järkeä. Joudun taas soittamaan vuokraemännällemme Cynthialle. Kukaan meistä ei tiedä Cynthiasta muuta kuin sen, että hän asuu Espanjassa ja on allerginen kissankarvoille. Ja on hirvittävän leväperäinen vuokrantantaja. Hän soimaa minua usein siitä, että »rasitan häntä asumishuolillamme», mutta olen minäkin rasittunut, Cynthia, olen erittäin rasittunut.

Huoneessani otan rakkaat kirjani muovisesta säilytyslaatikostaan ja nostan laatikon sängylle siltä varalta, että vettä tippuu vielä. Katson kirjoja murheellisena kuin äiti, joka ei pysty huolehtimaan kunnolla lapsistaan. Ne ansaitsevat kunnollisen kirjahyllyn, ne ansaitsevat päästä esille selkä ulospäin, lajityyppien mukaan järjestettyinä, niiden ei kuulu lojua epämääräisenä kasana kostean huoneeni lattialla. *Jonain päivänä, kirjat, jonain päivänä.* Vaihdetuani läpimärän paitani ryömin sängyn kuivaan päähän. Kaipaani kipeästi vielä parin tunnin unia, mutta on vaikea nukkua, kun mielessä myllertää ja varpaat ovat kosteat. Minun on kuitenkin täytynyt torkahtaa, koska herään herätyskelloni pirinään ihmetellen tokkurassa, miksi nukuin väärin päin.

Tästä vinkkelistä huoneeni näyttää aivan erilaiselta. Ikkunan takana sarastaa uusi harmaa kevätpäivä, ja rönsylilja ikkunalaudallani vaikuttaa vielä ruskeammalta ja huonovointisemmalta kuin eilen. Sain rönsyliljan ja nurkassa nuokkuvan jukkapalmun lahjaksi isältäni. Hänen vakaan käsityksensä mukaan huonekasvit pitävät masennuksen ja ahdistuksen loitolla. Ironista kyllä, nykyään ahdistun eniten siitä, että yritän epätoivoisesti pitää kasvit hengissä isän seuraavaan vierailuun asti. Isä vakuutti minulle: »Rönsyliljaa ei pysty tappamaan, laiminlyöminen saa sen vain kukoistamaan», mutta minulta tappaminen näyttää onnistuvan. Nämä kasvit ovat kuin hiilikaivosten kanarialinnut, ne paljastavat kelvottomat elinolosuhteet.

Kietaisen pyyhkeen ympärilleni ja suuntaan kohti kylpyhuonetta, mutta se on varattu. Se on *aina* varattu.

Koputan, ja sitten huudan oven läpi: »Lucy täällä. Meneekö sinulla kauan?» Emily ja Zoya käyttävät kylpyhuonetta ripeästi, mutta Julianilla voi kestää tuntitolkulla. Tahdon tietää, kannattaako minun jäädä käytävään odottelemaan vai olisiko parempi mennä keittämään itselleni kuppi teetä.

»Ajan vain partani», Julian huutaa takaisin. Mahtavaa. Lavuaari on siis pian täynnä pieniä karvoja ja käsipyyhe yltä päältä partavaahdossa.

»Huoneeni katto vuotaa taas», kerron hänelle.

»Onpa ärsyttävää», Julian kuittaa kevyesti. Hänen äänen-sävynsä ei ole alkuunkaan linjassa ongelman mittaluokan kanssa. Onhan se nyt suunnattoman ärsyttävää varsinkin sille, joka nukkuu kyseisen katon alla. Kun seison käytävällä keskustelemassa kylpyhuoneen oven kanssa, Emilyn huoneesta astuu mies. Hän on pitkä, ja hänellä on vetyperoksidi-blondit hiukset ja valtava kotkatatuointi keskellä rintaa.

»Hei, olen Hesekiel», hän sanoo heilauttaen minulle vaivaantuneena kättään. »Emin ystävä.»

»Hei», vastaan ja vedän kiireesti pyyhettä ylös varmistakseni, että se peittää säädyllyisesti rintani.

»Onko kylpyhuone vapaa?» Hesekiel kysyy haukotellen ja venyttää hitaasti pitkät, kalpeat käsivartensa päänsä yläpuolelle. Hän huokuu raukeutta kuin ainakin mies, jolla ei ole kiire mihinkään – toisin kuin minulla, joka olen menossa töihin.

»Hiukan jonoa, ikävä kyllä.»

Jutustelu Emin satunnaispanojen kanssa ei ole lempipuuhaani aamutuimaan, joten menen keittiöön, missä hää-

rii Julianin on-off-tyttöystävä Betty. Liedellä porisee kolme kattilaa. Mitä hän sitten keittääkin, se haisee siltä kuin joku olisi hakenut vettä ojasta, jossa makaa hevosenraato, ja laittanut sen kiehumaan yrteillä höystettynä. Minulla ei ole siinänsä mitään Bettyä vastaan, mutta hän on *aina* täällä ja kokkaa *aina* varastoon valtavia ruokamääriä keittiössämme. Asunto riittää hädin tuskin meille neljälle, saati sitten Bettylle kaikkine lasipurkkeineen.

»Huomenta, Betty! Mitä kokkailet?» kysyn pirteästi. Yksi suurimmista vahvuuksistani on, että pystyn esittämään kohteliasta ja hyväntuulista silloinkin, kun olen äreä ja raivostunut. Todellisten tunteiden kätkeminen on elintärkeä taito, varsinkin jos asuu tupaten täydessä kimppakämpässä. Kukaan ei viihdy pahantuulisen valittajan kanssa. Ennen kuin Betty ehtii vastata, kuulen kylpyhuoneen oven avautuvan ja säntään takaisin ehtiäkseni sinne ennen Emin uusinta valloitusta. Tyyppi norkoilee yhä Emin oven edessä, mutta onnistun änkeämään kylpyhuoneeseen ensin. »Sori, hirveä hätä», sanon, laitan jalat ristiin ja muljautan hänelle pahoitellen silmiäni.

Kuten arvasin, lavuaari näyttää siltä kuin minikokoisten siilien armeija olisi luonut siellä nahkansa, ja vessapaperi on taas kerran loppu. Onneksi minulla on salainen paperinenälinajemma pesupussissani juuri tällaisia hätätil-. *Voi ei. Joku on löytänyt salaisen paperinenälinajemmani.*

Vedän homeisen suihkuverhon sivuun, ja sen takaa paljastuu kylpyamme täynnä hyvin suuria, hyvin aitoja luita. Hoipertelen taaksepäin ja lyön pääni pyyhetankoon. »Aih!» *Mitä helvettiä?* Yrittääkö joku liuottaa ruumista hapolla?

Ihan kuin tämä asunto ei olisi tarpeeksi kammottava muutenkin.

»Oletko okei?» joku huikkaa käytävästä. Pakenen lahoavaa luukasaa, josta saan takuulla painajaisia, ja ryntään keittiöön.

»Miksi ammeessa on ruumis?» tivaan. »Oletteko te kaksi murhanneet jonkun?»

»Aa, ei se ole ihmisen ruumis», Betty vastaa ja heläyttää naurun. »Julian ja minä olemme tämän viikon liemi-paastolla. Minun piti kaltata luut seuraavaa erää varten, mutten tahtonut omia keittiön tiskiallasta. Sain teurastajalta kokonaisen lehmän puoli-ilmaiseksi. Tahdotko maistaa? Tekee ihmeitä vuotavalle suolelle.» Betty ojentaa kauhaa minua kohti.

»Ei kiitos», sanon ja pidättelen yökkäystä. Vaikka olenkin iloinen, ettei kukaan ole kuollut, on aika huono merkki, että epäilin kämppiksiäni automaattisesti murhasta. Olen ehkä katsonut taas liikaa *Hercule Poirot'ta*. Se on tuttu ja turvallinen lohtusarjani, mutta ehkä se on tehnyt minusta turhan epäluuloisen. »Miten minä nyt pääsen suihkuun?» kysyn Bettyltä niin tyynesti kuin pystyn. »En voi myöhästyä töistä, en tänään.»

»Kuuma vesi on joka tapauksessa loppu, käytimme kaiken luiden kaltaamiseen», Julian karjuu huoneestaan.

»Siirrän ne pois ihan kohta», Betty lupaa herttaisella äänellä.

Emin yhden yön hoito on nyt vallannut kylpyhuoneen, ja kuulostelen epämääräisen huolestuneena suihkun loriina. *Suihkutteleeko hän luiden seassa? Miksi tämä ei häiritse*

ketään muuta kuin minua? Emin ovi on raollaan, joten työnän pääni sisään nähdäkseni, onko hän hereillä.

»Oliko hyvä yö?» kysyn peiton alta pilkottavalta punaiselta rastapehkolta.

»Voi Lucy, viitsitkö kysyä hänen nimeään?» Em kuiskaa minulle. »En muista sitä.»

Ennen Vauxhallin-asuntoamme Emily asui asunto-laivayhteisössä Shorehamissa. Hän kammoaa »kapitalistista järjestelmää», välttelee rahalla maksamista ja yrittää parhaansa mukaan hankkia kaiken vaihtokaupoilla. Vai-kuttavaa kyllä, hän on haalinut suurimman osan huoneensa kalusteista vaihtamalla ne netissä itse kasvatta-miinsa kaktuksiin. Hänen periaatteisiinsa kuuluu myös, että »me jaamme kaiken», mikä tarkoittaa, että hän jakaa *minun* muroni, *minun* leipäni ja *minun* puhdistusmaitoni ja kosteusvoiteeni. Kun tapasin hänet ensi kerran, pidin häntä kahjona hippinä. Nyt, asuttuani hänen kanssaan kaksi vuotta, olen tullut siihen tulokseen, että olin täysin oikeassa.

»Se oli jokin raamatullinen nimi. Jeremia? Sepeteus?» kuiskaan. »Mistä löysit hänet?»

»Shoreditchin runojameista», Em vastaa ja läiskäyttää itseään avokämmenellä kummallekin poskelle. »Kuuma, eikö olekin?»

»Hän on tosiaan vahvasti läsnä», vastaan tahdikkaasti.

Emilyllä ja minulla on erilainen miesmaku. Minä tunnen yleensä vetoa miehiin, joille on tärkeää vaihtaa joka päivä puhtaat kalsarit, noin esimerkiksi. »Kattoni vuotaa taas», kerron hänelle.

»Onpa tylsää», Emily sanoo ja vetää sitten ihanan kuiltalta näyttävän tyynynsä takaisin kasvoilleen. Joskus minusta tuntuu, että olen täällä ainoa, joka välittää katto-ongelmistani. Kuin vastaukseksi itsesäälän puuskaani käyttävän toisessa päässä olevasta Zoyan huoneesta alkaa kuulua musiikin jyskettä. Toivottavasti paras ystäväni suhtautuu ahdinkooni myötätuntoisemmin.

»Hei», sanon, kun koputan Zoyan ovenkarmiin. Hän tanssii parhaillaan Taylor Swiftin uuden albumin tahdissa pelkissä sukkahousuissa ja rintaliiveissa.

»Huomenta, Lucy Lu», hän livertää. Tiedän, että Zoya on ollut viime yönä bilettämässä aamukolmeen asti, ja tässä hän silti tanssii, vain viisi tuntia myöhemmin – fresinä ja täydellisenä, pitkät mustat hiukset kiiltäen ja silmät kirkkaina, kroppa kadehdittavan sorjana ja solakkana. Hän on niitä naisia, joiden kasvoilla edellisen illan pesemättömät meikit näyttävät vaivattomalta smoky eyelta. Kun minä herään vanhat meikit naamassa, näytän sidekalvontulehdusta potevalta mäyrältä.

Tutustuimme Zoyan kanssa kahdentoista ikäisinä, mutta jos tapaisin hänet vasta nyt, meistä ei ehkä tulisi ystäviä, sillä pelästyisin hänen ylivoimaisuuttaan. Hän vietti varhaislapsuutensa Intiassa ja muutti sitten Yhdysvaltojen kautta Englantiin. Kun hän saapui kouluumme tyylikkäissä jenkivaatteissaan ja puhui hohdokkaalla itärannikon aksentilla, meistä tuntui kuin joukkoomme olisi astunut filmitähti. Pian kuitenkin totesin, että kaiken sen alla Zoya oli ihan samanlainen nörtti kuin minä. Hänelläkin oli Ressu-keräilyesineiden kokoelma, hänkin rakasti Stephenie Meyerin romaaneja, ja nämä harrastuksemme yhdistivät meidät.

»Voinko raahata patjani tänne ensi yöksi?» kysyn ja istahdan hänen sänkynsä jalkopäähän. »Haituvan kylpyhuoneessa oli taas vedenpaisumus. Sänkyni on litimärkä.»

»Tietysti, kultaparka! Autanko föönaamaan peittosi kiviä?» Zoya tarjoutuu.

»Ei tarvitse, kiitos. Teen sen myöhemmin.»

»Mikä täällä haisee näin hemmetin pahalta?» Zoya kysyy ja irvistää nenäänsä pidellen.

»Julian ja Betty keittävät luulientä koko viikon tarpeiksi. Kylpyammeessa on kasa luita.» Zoya näyttää asiaankuuluvan kauhistuneelta. »Maailman kaupungit ovat täynnä kimppekämppeä, miksi meidän piti joutua juuri tähän?»

»Siksi, että tämä oli ainoa, joka sopi budjettimme ja jossa oli kaksi huonetta vapaana», vastaa Zoya.

»Emily on taas tuonut tänne yhden yön hoidon.»

»Piilota rahasi. Olen aika varma, että Emin edellinen yövieras varasti lompakostani kahdenkymppin setelin ja lipastonlaatikostani alushousut.»

»Onneksi minulla ei ole mitään varastettavaa», sanon. »Paitsi jos tyyppi tahtoo lakastuneen rönsyliljan.»

»En tajua, mistä Em löytää ne hämäräheikit.»

Zoya kääntää musiikin pienemmälle ja istuu peili-pöytänsä ääreen suoristamaan hiuksensa. Kun seison hänen takanaan, saan peilin kautta ikävän muistutuksen oman tukkani kamaluudesta – se on maantienvärinen ja »Näin leikkaat omat hiuksesi» -verkkotutoriaalinen tuloksena ruman epäsymmetrinen. Ehkä minulla oli vääränlaiset saksit. Ja vääränlaiset hiukset.

»Katso nyt tätä», sanon nykien lyhyempää puolta.

»Ei se niin paha ole», Zoya sanoo. »Tule tänne, niin laitan sen nutturalle.» Hän nousee seisomaan ja viittaa minut istumaan. Sitten hän ryhtyy työhön ja kiinnittää hiukset tyylikkääle sotkuiselle sykerölle. »Pitäähän sinun näyttää siistiltä, kun aloitat uuden työsi.»

»Aivan», vastaan liikuttuneena siitä, että hän muistaa suuren päivän olevan tänään. »Saan vihdoin tehdä enemmän kuin tulostaa käsikirjoituksia ja siivota muiden jälkiä.»

»Olen niin ylpeä sinusta, Luce», Zoya sanoo. »Minun paras ystäväni on taustatoimittaja televisiossa! Iso kiho!»

»*Avustava* taustatoimittaja», oikaisen häntä, mutta olen niin mielissäni, että punastun. »En edes saanut palkan korotusta, vaan pelkästään uuden tittelin, mutta luvassa on enemmän vastuuta. Toivottavasti voin pitchata ideoita ja ehkä jopa briiffata vieraita.»

»Olet raatanut niska limassa», Zoya sanoo, poimii pöydältä säihkyvän hiuspannan ja sovittaa sen päähäni kuin kruunun. »Sinusta tulee tuota pikaa TV:n kuningatar. Mistä muistankin —» Zoya kurottaa kättään ja vetää pöytälaatikosta kortin, jonka ojentaa minulle. Kortissa on hänen piirtämänsä kuva minusta: päässäni on kruunu ja sylissäni televisio, ja olen kirjojen ja mäyrien ympäröimä. Yläreunaan on tekstattu koristeellisin kirjaimin »Onneksi olkoon!»

»Onpa upea», nauran. »Zoya Khanin alkuperäisteos. Tämä saattaa olla jonain päivänä omaisuuden arvoinen.»

»Voit laittaa sen työpöydällesi muistuttamaan, mihin olet matkalla.»

»Aivan ihana. Miksi kaikki nuo kirjat ja mäyrät?»

»Sinähän pidät sekä kirjoista että mäyristä», hän sanoo kohauttaen olkaansa.

Puristan hänen kättään ja kuiskaan katse peilissä: »Kiitos.»

Zoya on aina ollut kangertelevan TV-urani vankkumaton tukija. Vanhempani suhtautuivat ennakkoluulottomasti, kun sain ensimmäisen työpaikkani tuotannossa, mutta kun puolitoista vuotta myöhemmin olin yhä minimipalkkainen tuotantoassistentti, he alkoivat kysellä, mitä oikein aioin tehdä elämälläni. Kaikki ystäväni etenivät omilla urillaan ja ottivat täyden hyödyn tutkinnoistaan, minä taas riuduin alimmassa kastissa keittämässä kahvia.

Peilipöydällä on kehystetty valokuva kaveriporukastamme: minä, Zoya, Faye ja Roisin. Tunnumme toisemme jo kouluajoilta ja suunnittelimme aikoinaan asuvamme yhdessä, kun muuttaisimme Lontooseen, mutta Fayen vanhemmat ostivatkin hänelle yksion ja Roisinilla oli juristiharjoittelijana paljon enemmän rahaa käytettävissään kuin Zoyalla ja minulla.

»Voisimmepa vaihtaa Emilyn ja Julianin Fayehin ja Roisiin», sanon hiljaa, ja katseemme kohtaavat peilissä.

»Roisin ei kestäisi ilman omaa kylpyhuonetta», Zoya hymähtää. »Ja Faye yrittäisi nitistää Haituvan epäsosiaalisen käytöksen vyöhyketerapialla ja yrttiteellä.»

»Eiköhän saateta heidät yhteen», sanon, ja purskahdamme molemmat nauruun.

Zoyan huone näytti ennen samalta kuin minun: seinät olivat täynnä sinitarralla kiinnitettyjä julisteita, ja vaaterekki pysyi koossa ilmastointiteipillä. Mutta nyt jokin on muuttunut. Kun katselen ympärilleni, totean huoneen olevan kuin

»Ennen ja jälkeen» -kuvaparin jälkimmäinen osuus sellaisessa Instagram-postauksessa, jossa koti laitetaan uuteen uskoon. Zoya on hankkinut useita lampuja, sinisen samettinojatuolin, koristetyynyjä, yhteen sopivat vuodevaatteet, kehystettyjä tauluja seinälle ja suurimman kateudenaiheeni – tummasta puusta tehdyn kirjahyllyn, joka ei edes ole IKEAsta. Tällaista kunnon palkalla siis saa.

»Olet laittanut huoneesi tosi kivaksi», sanon yrittäen peitellä kateuttani.

»Kiitos, voit tulla istumaan lukunojatuoliini ihan koska tahdot.»

Zoyakin oli ennen pennitön ja haaveili urasta luovalla alalla, mutta muutama kuukausi sitten hän jätti taidekoulun kesken ja ryhtyi kiinteistönvälittäjäksi. Minusta se on sääli, koska hän on uskomaton taiteilija, mutta toisaalta hänen uusi kirjahyllynsä on taideteos.

Kiinnitettyään viimeisen pinnin tukkaani hän puristaa olkapäätäni ja sanoo: »Kas niin, valmista tuli.»

»Kiitos. Mistä ihmeestä osaat tämänkin?»

Käytävältä kuuluu avautuvan oven narahdus. »Kylpyhuone on vapaa», Em kiljuu, kun hänen huoneensa ovi sulkeutuu. Ryntään eteiseen vain nähdäkseni, kuinka Betty liivahtaa sisään ennen minua.

»Sori, minun pitää hakea luuni», hän huutaa, ja käännyn takaisin Zoyaan päin kasvot murhanhimoisessa irveessä. Ihmeekseni hän ei naura vaan sanoo vain: »Luce, minulla on sinulle asiaa. Kävelläänkö samaa matkaa metrolle?»

»Sopii. En kuitenkaan ehdi enää suihkuun. Odota viisi minuuttia, niin puen päälleni.»

Käytyäni Zoyan huoneessa omani tuntuu vieläkin masentavammalta. Kukaan ei tahdo asua »Ennen»-kuvassa. Vanhempani sanovat, että asun »kuin opiskelija», mutta totuus on sitäkin pahempi. Opiskelijana minulla oli asialliset huonekalut ja kuiva sänky, ja nostin opintolainaa ja asumistukea. Nykyisin minulle jää verojen, vuokran, laskujen, lainanlyhennyksen ja matkakortin jälkeen viikossa 35 puntaa kaikkeen muuhun: ruokaan, viinaan, vaatteisiin, tamponeihin ja niin edelleen. Jos ylenisin taustatoimittajaksi, tienaisin 80 puntaa enemmän viikossa. Niillä rahoilla voisin syödä, voisin ostaa ison, hienon kirjahyllyn, voisin taas käyttää tavallisia tamponeita ja heittää menemään kaksi kokoa liian ison kuukupin, jonka sain ilmaiseksi serkkuni polttareiden lahjapussissa. Mutta niin huikeasta luksuksesta on turha haaveilla.

Pyyhkäisen kainaloitani kosteuspyyhkeellä ja pyöräytän niihin deodoranttia, ja sitten vedän ylleni mustat farkut ja tyköistuvan T-paidan, sipaisen silmiini hiukan ripsiväriä ja taputtelen poskiini punaa. Se riittää tekemään minusta kohtalaisen freesin ja ammattimaisen näköisen. Kunpa saisin elämäni reilaan yhtä helposti.

Zoya odottaa minua asunnon ovella. Rappukäytävässä hän vetää liioitelluin elkein henkeä, ja minä hymyilen. Kun olemme laskeutuneet portaat ja astumme ulos kadulle, hän sanoo: »No niin, tahdoin kertoa sinulle ensimmäiseksi.»

Huolestun välittömästi ja kysyn: »Kertoa mitä?»

»Aion muuttaa pois, Luce.»

»Mitä?» En pysty kätkemään kauhua äänessäni. »Miksi?»

»Koska me asumme hirveässä murjussa, ja minä tienaan nyt hyvin.» Hän näyttää anteeksipyytävältä. »Tiedät, että

minusta on ihanaa asua kanssasi, mutta en enää kestä noita muita. Julian on jättänyt märät pyykkinsä pesukoneeseen kolmeksi päiväksi. *Kolmeksi päiväksi.*»

»Sinä siis hylkäät minut?» kysyn ja päästän ilmoille äänekkäitä animaationyyhkäyksiä peittääkseni sen, että minua itkettää oikeasti.

»Älä nyt viitsi, sinähän voit ottaa minun huoneeni. Se on kuivempi kuin omasi.»

»Minulla ei ole varaa sinun huoneeseesi. Se maksaa kaksikymppiä enemmän viikossa.»

»Maksan erotuksen.»

»Ei, älä hölmöile. Pärjään kyllä. Olen iloinen puolestasi, oikeasti.» Yritän nielaista syvän epätoivoni. Tässä ei ole kyse minusta – Zoya on paiskinut kovasti töitä, hän ansaitsee tämän.

»Kiitos, tipuseni.» Zoya näyttää helpottuneelta. »Ja muista, että voit hengaila uudessa asunnossani aina, kun tahdot. Lupaan, että siellä on aina vessapaperia etkä ikinä löydä kylpyammeesta ammuvaanaata.»

»Ehkä huoneeseesi muuttaa kuuma ranskalaismies», sanon. Pakottaudun virnuilemaan, vaikka sisimmässäni taistelen nousevaa paniikkia vastaan. *Minut jätetään. Asumisesta tulee sietämätöntä.* Kenen sänkyyn kömmin sunnuntaiamuna katsomaan *Frendien* uusintoja? Kenen kanssa vaihdan kirjoja? Kenelle valitan muista? Kuka vaivautuu kaivamaan minut raunioista, jos katto oikeasti rysähtää alas?

***

Metroaseman kääntöportilla tajuan kauhukseni, ettei viikoittainen matkakorttini ole enää voimassa, ja palkkani maksetaan vasta huomenna. En tahdo Zoyan tietävän, miten persaukinen olen, joten yritän kokeeksi maksaa kertalipun pankkikortilla lähettäen äänettömän rukouksen kääntöporttien jumalille. Onneksi pääsen läpi.

Taulun mukaan juna tulee minuutin päästä.

»Tule, juostaan», sanon ja tartun Zoyaa kädestä.

»Eikö voitaisi mennä seuraavalla», hän voihtaisee. »Aina sinä hopotat minua.»

Ehdimme junaan, ja ylellisyyden huipuksi saamme jopa istumapaikat. Vieressämme istuvalla naisella on tosin rasittavan kovaääninen vauva.

»Eli illalla juhlietaan uutta työtäsi? Tyttöjen kanssa?» Zoya varmistaa.

»En tiedä. Sain niin vähän unta viime yönä. Tekisi varmaan hyvää mennä ajoissa nukkumaan.»

Kun juna pysähtyy Oxford Circusilla, asemallani, Zoya nousee halaamaan minua. Vilkaisen ympärilleni ja huomaan kaikkien vaunussa katsovan häntä. Veikkaan, että miehet riisuvat häntä mielessään ja naiset taas miettivät, millä tuotteilla hän oikein hoitaa ihmeen kuohkeita ja kiiltäviä hiuksiaan. (Oikea vastaus kuuluu: majoneesihiusnaamiolla kerran viikossa.) Kun poistun junasta, Zoya pistää päänsä ikkunasta ja huutaa täpötäydelle metroaseman laiturille.

»Nukat sitten haudassa, Lucy Young. Me juhlimme ylennystäsi, ja piste. Juomat minun piikkiini.»

En voi olla hymyilemättä leveästi, kun käännyn ja lähdän kävelemään.

»Lempeä rakkaustarina, joka on yhtä aikaa
hillittömän hauska ja terävä...
Liikuttava ja naurattava muistutus siitä,
että elämä on tarkoitus elää päivä kerrallaan.»
– KIRKUS REVIEWS

26-vuotias Lucy on kyllästynyt minimipalkkaiseen työhönsä, katastrofaalisiin poikaystäväehdokkaisiin ja kosteuden turmelemaan kimppakämppään, jossa vessapaperi on aina loppu. Kun Lucy taas yksien epäonnistuneiden treffien päätteeksi sattuu löytämään peliautomaatin, joka lupaa toteuttaa toiveet, hän työntää viimeiset rahansa koneeseen ja toivoo pikakelausta parempaan kohtaan elämässään.

Seuraavana aamuna Lucy herää tuntemattoman miehen vierestä maailmaan, jossa hänellä on kaksi lasta, upea työpaikka, asunto-lainaa ja sormessaan vihkisormus. Onko toive toteutunut vai kärsiikö hän monen vuoden muistinmenetyksestä? Pääseekö hän vanhaan elämänsä takaisin – ja jos pääseekin, haluaako hän palata?

Sophie Cousens on kirjailija ja tv-käsikirjoittaja, jonka romanttisia komedioita on käännetty yli 20 kielelle. Ennen kirjailijanuraansa hän työskenteli tv-tuottajana ja on ollut mukana tekemässä esimerkiksi *The Graham Norton Show*'ta ja *Big Brotheria*. Cousensilla on kaksi lasta, ja hän asuu perheensä kanssa Jersey'n saarella.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-51067-4